

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **A. C.**
státní příslušnost: Ruská federace
t. č. pobytem: Přijímací a pobytové středisko Zastávka
Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. OAM-1439/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž v rámci dublinského systému rozhodnout Rakousko. Soud se zejména zabýval otázkou, zda tamější azylový systém netrpí nedostatky, které by vedly k hrozbě, že tam žalobce bude čelit špatnému zacházení. V roce 2024 totiž takové nedostatky v Rakousku shledal italský soud. Po provedeném dokazování však krajský soud dospěl k závěru, že je situace již o mnoho lepší a žalobce by špatnému zacházení nečelil.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal na konci října 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Při poskytnutí údajů uvedl, že je národností Žid a že je svobodný. O azyl předtím žádal už v Rakousku, kde zůstal i jeho cestovní doklad, ale neuspěl. Zmínil také, že je zdravý a neužívá žádné léky. Dodal, že v Česku se k něm chovají lépe než v Rakousku.
3. Při pohovoru poté žalobce vypověděl, že podle rozhodnutí, které obdržel, musí opustit Rakousko. Bránil se soudně, což ho stálo 1 200 eur, jež zaplatil lidem, kteří mu slíbili, že mu pomohou. V září proběhlo soudní řízení, kde vypovídal, že má příbuzné na Ukrajině. Jeden padl a druhý je v zajetí. Jeho další příbuzný, který z náboženských důvodů nemůže sloužit, skončil v polní kuchyni. Soud ale žalobu zamítl. Právník mu poslal přes WhatsApp rozsudek. Bylo tam napsáno, že musí opustit Rakousko. Byla to již nejvyšší instance.
4. Žalobce se bojí, že ho vrátí do Ruska. Tam ho zbavili občanských práv. Ti, co odjeli jako on, také přišli o občanská práva. Po návratu je považují za zločince. Musel by do války. Přišla by k němu nějaká vojenská soukromá skupina a vzala by ho do války. Tak se to děje. Ti, co během mobilizace odjeli, jsou za vlastizrádce. Za Stalina by je zastřelili. V současné době v Rusku není trest smrti, tak se lidi zbavují občanských práv. V Česku má žalobce kamarády, spoustu známých, kolegů. Pracuje v dopravním odvětví. Řídí auto. Jezdí osobním autem i kamionem i autobusem. Má všechny kategorie řidičských oprávnění kromě motorky.
5. V Rakousku žil původně v táboře. Ale napadl ho Iráčan. Chtěl se přát, vyvolával konflikty. Tady k ničemu takovému nedojde. Snažil by se tu si pronajmout nějaký byt. Při pohovoru se ho zeptali, zda bude respektovat rozhodnutí, že má odcestovat zpět do Rakouské republiky. Odpověděl, že tomu asi moc nerozumí. Pokud má odjet z Rakouska i z Česka, tak poruší zákon obou zemí. Bude se muset poradit s advokátem který mu to vysvětlí. V Česku se mu žije lépe a pohodlněji. Je mu to tady bližší.
6. Žalobci se dostalo poučení, že vyhoštění z jedné země EU znamená vyhoštění pro všechny země EU. Rakousko mu vydalo vyhoštění na tři roky. Žalobce o tom nevěděl. Na otázku, co by měl správní orgán ještě vzít v potaz, pak odpověděl, že nejde o to, že se rozhodl být teď tady. Stejně jako ostatní občané Ruska, kteří utekli kvůli válce, si nevybírají žít jinde. Hodně lidí nechce válku, nechce bojovat, nechce zabíjet druhé lidi, jít se zbraní v ruce do jiné země. V Rusku jsou ale lidé nuceni bojovat a jít do války. Skoro jako zvířata. Běž a zabíjej. Ti, kteří utekli, nechtějí být na straně agresora nebo být v polní kuchyni a tím ho podporovat. Mají evropské názory. Jejich náboženství, ať už je to judaismus nebo křesťanství, je proti zabíjení. Žádá o pomoc, která by mohla zabránit smrti dalších lidí a zabránit Rusku v tom, co dělá.
7. Žalovaný si opatřil zprávy o rakouském azylovém systému (Informace OAMP ze dne 8. 12. 2023). Žalobce se s ní seznámil. V reakci na ni uvedl, že když byl v Rakousku, tak mu přestali vyplácet dávky. Poslední půlrok neměl žádnou finanční pomoc. Navíc zaplatil kvůli soudu 1 200 eur. Neměl od Rakouska ubytování, tak musel hledat jiný stát, kde žádat o mezinárodní ochranu. I když mluví trochu německy, tak je pro něj lepší slovanský stát jako Česko. V Rakousku nemá možnost pracovat. Během soudu měl jen dočasné ubytování. Byl tam rok, ale nemohl najít legální zaměstnání.
8. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2024, č. j. OAM-1439/ZA-ZA11-D02-2024 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Žádost posoudil jako nepřípustnou [§ 10a odst. 1 písm. b) Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

zákona o azylu]. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů žalobce v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že podal dne 25. 9. 2023 žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice. Rakousko je tedy v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III příslušným státem k posouzení žádosti žalobce podané v Česku. Žalovaný dne 30. 10. 2024 požádal Rakousko o přijetí žalobce zpět. Dne 4. 11. 2024 obdržel informaci, že Rakousko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce.

9. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Rakousku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU či Rady Evropy a ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Rakousku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Skutečnost, že v Rakousku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí podle žalovaného o neexistenci jejich obav z tamního azylového systému. Nejde o stát, o kterém by se dalo předpokládat, že by v něm docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení dosahujících úrovně špatného zacházení. Podle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v Rakousku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí.
10. Žalovaný se také zabýval případným použitím čl. 17 nařízení Dublin III, podle kterého se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žalobce však nemá na území Česka žádné příbuzenské vazby. Není osobou závislou. Dostal vyhoštění z území členských států platné do dne 21. 10. 2027. Tzv. dublinské řízení je přitom nástrojem členských států proti kumulaci žádostí o mezinárodní ochranu podávaných žadateli, kteří již v jiných státech se žádostí o mezinárodní ochranu neuspěli. Žalobcovo řízení v Rakousku řádně skončilo. Měl možnost se odvolat a soud potvrdil rozhodnutí rakouského azylového orgánu. Proto se žalovaný rozhodl nepoužít čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba

11. Žalobce namítá, že se v případě neúspěchu žaloby bude muset vrátit do Rakouska, které ho vyhostilo z území a fakticky jej chce navrátit do Ruska. Tam žalobce bude čelit pronásledování a reálnému riziku závažné újmy, možná i smrti. Muži v jeho rodině a okruhu přátel šli zemřít do zločinné války. Pokud se žalobce vrátí, budou ho mučit, soudit a pošlou ho zemřít za špatnou věc. Jako důkaz předložil fotokopii jeho předvolání do armády. Originálem žalobce nedisponuje, protože si ho při kvapném odchodu z domu nevzal. Podle žalobce je notorietou, že ho po návratu do Ruska buď a) pošlou zemřít na frontu, tedy ho vystaví smrti, nebo ho b) uvězní a budou ho mučit za odmítnutí vojenské služby z důvodu, že útočící ruská strana páchá válečné zločiny. Jsou tu proto důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
12. Žalobce neví, proč Rakousko odmítlo jeho žádost o mezinárodní ochranu. Může se pouze domnívat, že za tím je určitá rakouská politika, která je vzhledem k Rusku velmi vlažná. Odmítá proto poskytovat ochranu ruským občanům odmítajícím vojenskou službu, pokud by se jinak měli podílet na vedení útočné a protiprávní války. Žalobce šokovalo, pokud Rakousko konstatovalo, že mu v případě návratu do země původu nehrozí žádná újma, pronásledování, mučení ani smrt. Informace o zemi původu hovoří o přesném opaku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

13. Z těchto důvodů žalobce žádá Českou republiku o uplatnění diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení Dublin III a rozhodnutí o jeho nynější žádosti. Z uvedených důvodů by měla využít tohoto ustanovení a jeho žádost posoudit i navzdory tomu, že k tomu není příslušná.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný považuje své rozhodnutí za správné a k námitce na poli čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný zopakoval, co již uvedl ve svém rozhodnutí.

V. Jednání před soudem a dokazování k otázce systémových nedostatků rakouského azylového systému

15. Dne 15. 1. 2025 se u soudu konalo jednání. Zúčastnil se ho žalobce i zástupce žalovaného a tlumočníci z ruského a anglického jazyka.
16. Soud jednání nařídil poté, co při předběžném studiu věci narazil na italské rozsudky z roku 2024, které vyslovily systémové nedostatky rakouského azylového systému [jde o rozsudky *Tribunale Ordinario Di Roma, Sezione Diritti Della Persona E Immigrazione* ze dne 13. 4. 2024, N. R. G. 30468/2023 (<https://bit.ly/49id4cq>), a ze dne 12. 3. 2024, N. R. G. 21415/2023].
17. Soud má přitom povinnost z vlastní iniciativy (*proprio motu*) přihlížet k případné hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení, ke kterému by mohly hypoteticky vést systémové nedostatky azylového řízení v dožádané zemi ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododst. 2 a 3 nařízení Dublin III (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3. 7. 2014 ve věci *Mohammadi proti Rakousku*, č. 71932/12, § 62 a tam citovaná judikatura; srov. také Radová, K. Ochrana cizinců před vyhoštěním: In: Konůpka, P. a kol. *Evropská úmluva o lidských právech. Praktický průvodce*. Praha: Právnická fakulty Univerzity Karlovy, 2022, s. 116, Dostupné zde: <https://bit.ly/40p20pG>).

Obsah italského rozsudku o systémových nedostatkách rakouského azylového systému

18. Soud nejprve při jednání provedl k důkazu obsah rozsudku římského soudu ze dne 12. 3. 2024, N. R. G. 21415/2023. Jeho český překlad pořídil za pomoci nástroje DeepL. Účastníci, kteří už před jednáním obdrželi českou i italskou verzi rozsudku, proti tomuto postupu neměli námitky.
19. Podle uvedeného rozsudku Rakousko bylo v posledních letech jednou z prvních cílových zemí po balkánské trase, a proto obdrželo velmi vysoký počet žádostí o azyl. V říjnu 2022 ministr vnitra oznámil, že přijímací systém dosáhl své maximální kapacity. V první polovině roku 2022 se země mezi státy EU+ umístila na pátém místě v počtu žádostí o azyl v absolutních číslech a na druhém místě v poměru k počtu obyvatel. Přijímací zařízení nestačila žadatele o ochranu přijmout. Kvůli omezeným personálním kapacitám a rostoucímu počtu příchozích bylo složité identifikovat zranitelné osoby, které vyžadují zvláštní záruky přijetí, včetně nezletilých osob bez doprovodu.
20. Počet osob v rakouském přijímacím systému se v posledních třech letech ztrojnásobil, částečně v důsledku ukrajinské krize. Kromě toho organizace chránící práva migrantů kritizovaly rozhodnutí Rakouska použít k ubytování žadatelů o azyl v zimě dočasné stany. Vyzvaly úřady k zajištění lepšího ubytování, neboť toto řešení považují za nehumánní a je

třeba se mu vyhnout. Objevily se rovněž obavy ohledně specifických potřeb zranitelných osob, kterým se ne vždy věnuje odpovídající pozornost.

21. Pokud jde zejména o podmínky v přijímacím systému, ze zprávy komisařky Rady Evropy pro lidská práva z května 2022 ve vztahu k její návštěvě Rakouska v prosinci 2021 (<http://bit.ly/4hds4eP>) vyplývalo jasné zhoršení oproti dřívějšímu. Komisařka se během své návštěvy Rakouska zaměřila na několik otázek týkajících se přijímání a integrace uprchlíků, žadatelů o azyl a migrantů. Znepokojily ji neuspokojivé podmínky v několika přijímacích zařízeních. Vyzvala rakouské orgány, aby účinně chránily právo na přiměřené ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu. Doporučila jim přijmout harmonizované normy pro přijímací střediska, pokračovat ve spolupráci se spolkovými zeměmi a ukončit dlouhé pobyty i přeplněnost federálních přijímacích zařízení. Vyzvala rovněž rakouské orgány, aby věnovaly zvláštní pozornost specifickým potřebám zranitelných osob, včetně osob se zdravotním postižením, LGBT osob, žen – obětí násilí a dětí, zejména dětí bez doprovodu.
22. Pokud jde o přístup na rakouské území, respondenti upozornili komisařku na údajné hromadné repatriace („pushbacky“), někdy doprovázené použitím násilí, které brání lidem v přístupu k azylovému řízení a jakékoli formě přijetí nebo integrace v Rakousku. Komisařka se znepokojením konstatovala, že se v posledních dvou letech na hranicích Rakouska se Slovinskem a Maďarskem objevilo několik takových případů. Podle nevládních organizací mohou přispívat k řetězovému odmítání žádostí na balkánské trase z Rakouska do Maďarska a dále do Chorvatska i Bosny a Hercegoviny.
23. Štýrský zemský správní soud také v roce 2021 rozhodl, že repatriace marockého státního příslušníka do Slovinska a poté do Chorvatska a Bosny a Hercegoviny zbavila tuto osobu práva požádat o azyl. Dospěl k závěru, že „odmítání se v Rakousku částečně uplatňuje jako metoda“. To potvrdil v dalším rozhodnutí vydaném v únoru 2022 ve věci nezletilého somálského občana.
24. V průběhu roku 2022 se z důvodu vysokého počtu žadatelů na rakouské východní hranici změnil systém registrace žádostí. Již se neprováděla na hranicích, ale po prvotním shromáždění údajů a identifikaci se lidé měli dostavit na regionální policejní úřady, kde registraci dokončí. To mělo za následek dlouhé čekání na policejních stanicích, které neměly takové vybavení, aby mohly pojmout lidi na několik dní. Podmínky pro přijetí byly špatné a nevyhovující. V důsledku toho se vysoký počet osob nikdy nedostavil na policejní úřad, aby dokončil formalizaci své žádosti o azyl (Rakousko zaznamenalo v roce 2022 rekordní počet 42 000 přerušených případů).
25. Objevil se také velmi vysoký počet žádostí o zpětné převzetí (24 000 v roce 2022 ve srovnání se 7 853 v roce 2021). Mohlo to mít dopad na schopnost Rakouska vyřizovat žádosti ve lhůtě, což motivuje k využití implicitního přijímání žádostí o zpětné převzetí v kontextu nařízení Dublin III. Pokud jde o rakouské právní předpisy použitelné na žadatele předané do Rakouska na základě nařízení Dublin III, podle čl. 24 odst. 1 a 2 spolkového zákona o uznávání azylu (AsylG 2005) se v případě žadatele, který se stane nedostupným, dobrovolně opustí území nebo se nedostaví k příslušným orgánům, azylové řízení pozastavuje na dva roky. Během těchto dvou let se pak může znovu aktivovat.
26. Pokud jde o rakouskou praxi týkající se žadatelů, kteří se vrátí do Rakouska později než dva roky po pozastavení řízení o jejich žádosti, musí podat následnou žádost, u níž se poté posuzuje přípustnost. Pokud jde o tento poslední aspekt, Úřad vysokého komisaře OSN pro Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

uprchlíky označil za zásadní, aby v rámci obnovy řízení bylo možné řízení obnovit neprodleně. Také judikatura Soudního dvora poukazuje na povinnost členských států v takových případech dokončit posouzení žádosti nebo umožnit žadateli podat novou žádost, která se nebude považovat za následnou žádost. Římský soud v té souvislosti poznamenal, že Rakousko zajišťuje žadatele o azyl především právě v dublinském řízení a pokud podají opakovanou žádost o mezinárodní ochranu.

27. S ohledem na tyto skutečnosti by podle římského soudu bylo předání daného žadatele do Rakouska v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a s článkem 4 Listiny základních práv EU, neboť nezaručuje s jistotou a v každém případě bez důvodných pochybností dodržování základních práv žadatele v tomto státě. Římský soud odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 22. 3. 2005 ve věci *Ay proti Turecku*), podle které vnitrostátní soud může zrušit rozhodnutí o přemístění cizince do státu, který nezajišťuje vhodné podmínky přijetí žadatelů, kdykoli existuje nejen jistý důkaz, ale i důvodná pochybnost, že v těchto podmínkách přijetí existují systémové nedostatky podle čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“). V tomto případě existovalo odůvodněné riziko, že žadatel může v případě předání do Rakouska čelit nelidskému a ponižujícímu zacházení v důsledku zdůrazněných systémových nedostatků.

Obsah Azylové zprávy z roku 2024 od Evropské agentury pro azyl

28. Soud poté přistoupil k důkaznímu provedení Azylové zprávy z roku 2024 od Evropské agentury pro azyl (<https://bit.ly/40F3JII>; „zpráva EUAA“). Její relevantní pasáže překládal přítomný tlumočník z angličtiny.
29. Podle této zprávy Rakousko vykázalo pokles počtu přijatých žádostí v období leden-červenec 2023 ve srovnání s obdobím leden-červenec 2022. Úřady to přičítají důsledným hraničním kontrolám, spolupráci s Maďarskem, Srbskem a Černou Horou v boji proti převaděčům a obchodníkům s lidmi, potírání sítí obchodníků s lidmi uvnitř Rakouska, rychlejšímu azylovému řízení a úspěšné mezinárodní spolupráci se zeměmi původu při zajišťování návratů.
30. Počet žádostí oproti roku 2022 výrazně poklesl, a to o 46 % (v roce 2023 bylo přijato 59 000 žádostí). Řecko tak v roce 2023 obdrželo třetí nejvyšší počet žádostí na obyvatele v rámci zemí EU+, téměř stejně jako Rakousko, které se umístilo na druhém místě za Kypr. Mezi další země, které se potýkaly s výrazným tlakem přílivu žádostí o azyl, patřilo Rakousko (6 500 na 1 milion obyvatel), Řecko (6 200), Německo (4 000), Lucembursko (3 800), Bulharsko (3 500), Slovinsko a Švýcarsko (po 3 400). Tlak žádostí o azyl v Rakousku se oproti roku 2022 snížil na polovinu, přesto zůstal na třetí nejvyšší úrovni v historii. Kapacita letišť v Rakousku se zvýšila, aby bylo možné přijímat více příchozích transferů z ostatních zemí EU+.
31. V průběhu roku 2023 rakouské orgány uváděly, že se často potýkaly s tím, že jím vysílající země EU+ oznámily předání, která se ale nakonec nerealizovala, a zrušení zaslaly pozdě nebo vůbec. Tyto situace způsobily vysokou administrativní zátěž.
32. Pouze 10 zemím EU+ se podařilo snížit počet případů v roce 2023. Patří mezi ně Rakousko (23 000, pokles o více než dvě pětiny), Kypr (27 000, pokles o jednu desetinu) a Švédsko (5 200, pokles o dvě pětiny). Objevila se úzká („ucpaná“) místa mezi různými úrovněmi přijímacího systému, například mezi spolkovými zeměmi a rakouskou federální úrovní. Ze statistických údajů pak plyne, že se v Rakousku počet žádostí o azyl v roce 2023 snížil oproti Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

roku 2022 z 108 895 na 58 686. Nevyřízených věcí bylo na konci roku 2022 celkově 40 669 a v roce 2023 už jen 23 188.

Obsah zprávy AIDA o Rakousku za rok 2023

33. Podle zprávy AIDA o Rakousku za rok 2023, vydané v červnu 2024 (<https://bit.ly/4fYzfpP>; „zpráva AIDA“), tam na podzim roku 2023 počet žádostí o mezinárodní ochranu prudce klesl. Zatímco od července do října se měsíčně evidovalo 4 000 až 8 000 žádostí, v lednu 2024 to bylo pouze 800. Je to důsledek změny migračních tras v souvislosti se silnou vojenskou přítomností v Srbsku a kontroverzní společné policejní operaci s Maďarskem nazvané „Operace Liška“. Na rakouském území již nedocházelo k *pushbackům*, ač se v návaznosti na zmíněnou „Operaci Liška“ objevila některá neprokázaná obvinění v tomto směru. Současně bylo z Německa do Rakouska přemístěno více než 11 000 osob poté, co jim Německo neumožnilo vstup na německé území. Objevily se také domněnky, že němečtí policisté nereagovali na žádosti o azyl u osob později přemístěných do Rakouska.
34. V roce 2023 Rakousko obdrželo 17 369 příchozích dublinských žádostí a proběhlo tam 2 156 transferů z jiných členských států. Polovina transferů přišla z Německa, 16 % ze Švýcarska a 15 % z Francie. Ve stejné době Rakousko do jiných států odeslalo 13 545 odchozích dublinských žádostí a předalo 1 240 osob. Hlavními přijímajícími zeměmi byly Německo (24 %), Chorvatsko (21 %) a Rumunsko (12 %).
35. Na konci roku 2023 bylo v provozu 21 federálních přijímacích středisek s celkovou kapacitou přibližně 4000 osob. Na konci roku 2023 bylo v těchto střediscích ubytováno 3 591 osob. V důsledku poklesu počtu žádostí v posledních měsících roku 2023 byla čtyři střediska trvale uzavřena a šest středisek bylo dočasně uzavřeno. Nedostatečná spolupráce mezi federálním systémem základní péče (příjemací fáze) a provinciemi vedla k tomu, že více než 2 000 osob zůstalo ve velkých přijímacích zařízeních. Přestože některé spolkové země, jako například Horní Rakousko, Vídeň a Tyrolsko, vytvořily po přijímací krizi v roce 2022 více menších zařízení, nedostatek spolupráce vedl k vysokým dodatečným nákladům na spolkové úrovni.
36. Pokud jde o zajišťování žadatelů o azyl, tak rakouské ministerstvo vnitra aktivně nezveřejňuje údaje o tom, kolik žadatelů o azyl zajistilo nebo kolik odmítnutých žadatelů o azyl opustilo zemi po obdržení příkazu k opuštění země. Zpráva Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání („CPT“) z roku 2023 však zdokumentovala rozsáhlé nedostatky podmínek v detenčních zařízeních před vyhoštěním. V největší detenční jednotce ve Vídni – Hernalser Gürtel – se celkové materiální podmínky výrazně zhoršily. Většina ubytovacích a společných prostor byla v otřesném stavu. Chodby, cely a jejich hygienická příslušenství byly zchátralé a špinavé. Tyto podmínky nebyly vhodné pro dlouhodobé zadržování cizinců.
37. V srpnu 2022 policie interním nařízením změnila systém registrace. Žádosti nezletilých osob bez doprovodu se nadále řešily v běžném režimu, zatímco všichni ostatní žadatelé se pouze zaregistrovali a ihned na hranicích se jim odebírali otisky prstů. V případě pozitivního výsledku v systému EURODAC žadatele rovněž převezli do přijímacích středisek. Všechny ostatní odeslali do jiných spolkových zemí, kde s nimi první pohovory vedla jiná krajská policejní ředitelství. To vedlo k řadě problémů, protože policejní stanice nemohla poskytnout místa k přespaní.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

38. V roce 2023 se ovšem policie vrátila ke starému systému registrace přímo na hranicích, protože počet žádostí na konci roku prudce klesl. Mimořádné opatření již nebylo nutné. Registrační kapacita Zemského policejního ředitelství v Burgenlandu (region v blízkosti hranic) dokázala počet příchozích zvládnout. V lednu 2022 bylo v Burgenlandu zadrženo 2 261 osob. V lednu 2023 se počet zadržených osob snížil na 100.
39. V roce 2023 bylo v Rakousku podáno celkem 58 686 žádostí o mezinárodní ochranu. To představuje 48% pokles oproti roku 2022, kdy bylo podáno 112 000 žádostí. Přesto byl počet žádostí o azyl v roce 2023 čtvrtý nejvyšší od ratifikace Ženevské úmluvy o uprchlících. V roce 2021, po třech letech velmi nízkého počtu žádostí v důsledku pandemie, dosáhl počet žádostí téměř úrovně roku 2016 (42 285). Ještě vyšší nárůst v roce 2022 však doprovázel rekordní počet skončených případů (42 549), pravděpodobně v důsledku dalšího přesunu žadatelů do jiných zemí. Tento trend pokračoval i v roce 2023, kdy Rakousko ukončilo 30 000 případů. V roce 2023 také Rakousko obdrželo 18 450 žádostí o zpětné převzetí a přijalo jich 10 988.
40. Žadatelům o azyl, kteří se vracejí do Rakouska na základě nařízení Dublin III a o jejichž žádosti ještě nebylo konečně rozhodnuto, nic nebrání v tom, aby je Rakousko převzalo do dvou let od opuštění země. V takovém případě se přerušené azylové řízení na žádost žadatele znovu zahájí. Pokud již bylo o žádosti o azyl do návratu do Rakouska pravomocně rozhodnuto, považuje se nová žádost o azyl za opakovanou žádost. Dublinští navrátilci se při přístupu k systému základní péče potýkají se stejnými problémy jako ostatní žadatelé o azyl. Jelikož se spolkové země zdráhají převzít žadatele o azyl z federálních přijímacích středisek, mohou dublinští navrátilci nakonec zůstat několik týdnů nebo dokonce měsíců ve větších zařízeních pro první přijetí. Jiné státy doposud nepožádaly Rakousko o poskytnutí záruk před předáním. Žadatelé o azyl, které jiné členské státy poslaly zpět do Rakouska dva roky po uzavření jejich spisu z důvodu jejich nepřítomnosti, musí rovněž podat následnou žádost. Totéž platí pro případy, ve kterých rozhodnutí nabylo právní moci v době, kdy žadatel o azyl pobýval v jiném členském státě.
41. V roce 2022 zasáhla Rakousko přijímací krize. Kvůli vysokému počtu žádostí a nespolupráci spolkových zemí, které mají žadatele o azyl po ukončení řízení o přípustnosti žádosti převzít, dosáhly kapacity spolkových přijímacích středisek na podzim roku 2022 svých limitů. Počet žadatelů o azyl, kteří dostávali základní péči, se zvýšil pouze mírně – ze 17 000 v lednu 2022 na 21 500 v prosinci 2022, přestože Rakousko za stejnou dobu zaregistrovalo více než 100 000 žádostí o azyl. Mnoho žadatelů po registraci totiž odcestovalo do jiných zemí. Přestože počet žadatelů, kteří z řízení utekli, byl velmi vysoký, bylo nutné postavit stany, aby se zabránilo bezdomovectví.
42. Krize v přijímání byla předvídatelná, protože počet nevyřízených žádostí osob od léta 2021 neustále narůstal. Příčinou přijímací krize na podzim 2022 byl jen částečně vysoký počet žádostí o azyl. Spolkové země v posledních letech masivně snížily své ubytovací kapacity kvůli menšímu počtu žádostí a nedostatku financí. Krizový plán nikdy nevznikl. Situace ve federálních přijímacích střediscích byla velmi napjatá. Vzhledem k tomu, že mnoho žadatelů vycestovalo, zde byla vysoká fluktuace. Když se v listopadu zhoršilo počasí a napadl sníh, protesty veřejnosti vedly k uzavření stanů a přesunu osob do budov.
43. Pokud jde o dublinské navrátilce, převáží je do střediska Traiskirchen, kde se s nimi vede pohovor. Ubytovávají se poté v Traiskirchenu či Thalhamu nebo je zajišťují v deportačních

centrech. V praxi se žadatelé o azyl zajišťují zejména v rámci dublinského řízení a také *de facto* v rámci letištního řízení. Často se zajišťují i osoby, které podaly následnou žádost o azyl.

44. Mezi jednotlivými detenčními zařízeními byly i v roce 2023 významné rozdíly. Zatímco ve Vordernbergu se neobjevila žádná závažná dysfunkce nebo nesprávný úřední postup, ve dvou hlavních vídeňských detenčních zařízeních došlo jen k několika málo pozitivním změnám. Znepokojující je zejména skutečnost, že lidé přes den bývají v celách namísto v otevřených prostorách. Bylo tu jen velmi málo obvinění ze špatného zacházení, ale objevily se vážné a odůvodněné stížnosti na špatné materiální podmínky ve vídeňských vazebních zařízeních. Ve své zprávě předložené v roce 2023 po návštěvě v roce 2021 CPT uvedl, že ubytovací a společné prostory jsou „v otřesném stavu, chodby, cely a jejich hygienické přístavby jsou zchátralé a špinavé“. Atmosféra je popisována jako „velmi vězeňská a tísnivá“ a jako „nevhodná pro dlouhodobé držení cizinců ve vyhošťovacím řízení“.

Obsah zprávy CPT z roku 2023

45. Podle zprávy CPT z roku 2023, která se týká zjištění během periodické návštěvy CPT v Rakousku v roce 2021 (<https://bit.ly/40EwNAc>; „zpráva CPT“), delegace navštívila vídeňské policejní detenční centrum Hernalser Gürtel.
46. Až na jednu výjimku neobdržela žádná tvrzení o špatném zacházení ze strany tamějšího personálu. Přesto výbor CPT vyjádřil své znepokojení nad tím, že ve srovnání s rokem 2014 se tam celkové materiální podmínky výrazně zhoršily. Uznává sice, že společné sprchy jsou po rekonstrukci a jsou tak v přijatelném stavu a čistotě. Ale většina ubytovacích a společných prostor je v otřesném stavu. Chodby, cely a jejich hygienické přístavky jsou zchátralé a špinavé. Materiální prostředí byly velmi vězeňské a tísnivé, s těžkými železnými dveřmi, zamřížovanými okny a zamřížovanými přepážkami s brankami mezi jednotkami. Podle názoru CPT nejsou takové podmínky vhodné pro dlouhodobé držení cizinců pro účely vyhoštění.
47. Výbor CPT uvítal, že podle nového pokynu ministerstva vnitra byl výchozím režimem pro zajištění cizinců otevřený režim, během kterého jsou dveře cel po celý den odemčené. Nicméně v důsledku výskytu řady případů covidu-19 otevřený režim krátce před návštěvou CPT dočasně pozastavili. Dveře cel tak byly obvykle otevřené pouze na maximálně jednu hodinu a 45 minut denně. Po zbytek času byli zajištění cizinci ve svých celách – ve skupinách až po osmi lidech. Jejich jediným zaměstnáním bylo sledování televize nebo čtení. Mnozí cizinci, s nimiž delegace vedla rozhovory, byli touto situací zjevně velmi roztrpčení. CPT doporučilo rakouským orgánům, aby co nejdříve plně zavedly otevřený režim ve středisku Hernalser Gürtel.
48. Pokud jde o zdravotní péči, několik uniformovaných policistů se základním školením první pomoci působilo na zdravotnickém oddělení jako sanitáři. Vykonávali práci, kterou by normálně vykonávala zdravotní sestra. Výbor CPT doporučoval ukončení této praxe a zajištění pravidelné návštěvy kvalifikované zdravotní sestry. Dále CPT vyjádřil znepokojení nad skutečností, že byl v centru Hernalser Gürtel chronicky nedostatečný počet zaměstnanců a že tamější policisté neabsolvovali specifické školení pro práci se zadrženými migranty. V důsledku toho se komunikace mezi personálem a zajištěnými osobami obecně omezila na naprosté minimum a celková atmosféra se vyznačovala vysokou mírou vzájemné nedůvěry.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

49. Ve zprávě CPT jsou rovněž podrobné připomínky a doporučení týkající se používání bezpečnostních cel, kontaktu s vnějším světem a poskytování informací cizím státním příslušníkům. CPT zejména doporučil, aby cizinci držení v bezpečnostní cele měli pravidelný a smysluplný kontakt s lidmi a aby denně měli přístup na venkovní prostranství po dobu alespoň jedné hodiny.
50. Další dokazování soud již neprováděl.

Vyjádření účastníků k provedeným důkazům a jejich závěrečné návrhy

51. Žalobce uvedl, že se nechce do Rakouska vracet. Chtěl by bydlet a žít ve státě, kde se cítí jako člověk a kde je mentalita podobná té ruské. Je Židem a necítí se v Rakousku dobře. To je hlavní důvod, proč se tam nechce vrátit. Vidí v Česku perspektivu do budoucna. Kvůli jazykové bariéře se tu cítí lépe.
52. V Rakousku podle žalobce nejsou podmínky k pobytu. Je tam hodně lidí na pokojích, obvykle čtyři. Podlaha je politá čajem nebo kávou či jiným nápojem. Podlahy jsou špinavé. Hodně lidí i děti pobývá venku. Leží na ulici nebo trávě. Všichni kouří – jak děti, tak dospělí. Žalobce mluví konkrétně o centrálním zařízení, odtamtud převážejí lidi do jiných spolkových zemí. Popisoval pak ubytovnu v Hollabrunnu, která nemá opravené pokoje, jsou tam rozbité dveře, neodtéká tam voda, lidé tam kouří v kuchyni, je tam špína a létají tam mouchy. Ze sportovního sálu udělali mešitu a kontejnery na odpadky jsou stále přeplněné. Dávky mu snížili. Někteří tam bydlí až dva roky a nemohou pracovat. Je tam hodně různých národností (Indie, Irák, Pakistan, muslimské státy). Cítil se tam nekomfortně. Lidé se mezi sebou hádali. Nakoupené potraviny někdo ukradl. V Rakousku jsou dovolené lehké drogy, takže je tam děti i dospělí berou. Cítil se tam moc špatně. Chtěl by zůstat v Česku a mít tu budoucnost. Chtěl by tu pracovat. Už mluvil s jednou firmou, která by ho zaměstnala jako řidiče v mezinárodní dopravě, pokud by dostal mezinárodní ochranu. Žalobce proto navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného.
53. Zástupce žalovaného k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a zdůraznil, že otázka pronásledování v Rusku není předmětem této věci. A důvody, pro které žalobce nechce do procesně příslušného Rakouska, na prolomení dublinského mechanismu nestačí. K tamějším podmínkám zástupce žalovaného uvedl, že má jiné zkušenosti, podle kterých to tam je dobré. Rakousko má daleko větší historii s uprchlictvím než Česko. Zástupce žalovaného proto navrhoval zamítnutí žaloby.
54. Soud poté odročil jednání za účelem vyhlášení rozsudku na 20. 1. 2025, kdy končila zákonná lhůta pro rozhodnutí ve věci.

VI. Posouzení věci

55. Žaloba *není důvodná*.
56. Žalobce nezpochybňuje, že podle nařízení Dublin III je k posouzení jeho žádosti příslušné Rakousko. Je pak třeba připomenout, že nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy k cíli zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany. Z toho také plyne, že pokud žadatel neuspěje se svojí žádostí v jednom (příslušném) členském státě, tak zásadně nemůže vycestovat do jiného státu, podat tam stejnou žádost s týmiž důvody znovu a doufat, že ji tamější orgány posoudí jinak. Tomu má přesně celý dublinský systém zabránit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

57. Je-li určitý členský stát příslušným podle nařízení Dublin III, pak jsou tu v základu dvě možnosti, jak tuto příslušnost „prolomit“:

- (1) podle čl. 3 odst. 2 pododst. 2 a 3 nařízení Dublin III, pokud existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a o podmínkách přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení;
- (2) podle čl. 17 nařízení Dublin III, které umožňuje členskému státu na základě vlastního uvážení (diskrece) převzít příslušnost k posouzení žádosti namísto státu jinak příslušného.

Soud se nejdříve zaměří na problematiku systémových nedostatků. Poté se přesune k čl. 17.

VI. 1. Rakouský azylový systém již netrpí systémovými nedostatky, pro které by nebylo možné tam žalobce předat

58. Podle čl. 3 odst. 2 pododst. 2 a 3 nařízení Dublin III platí:

„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

59. V první části svých námitek žalobce popisuje své obavy z návratu do Ruska. Jak ovšem vysvětlil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 30. 11. 2023 ve spojených věcech *Ministero dell'Interno a další v. CZA a Ministero dell'Interno (Společný informační leták – Nepřímé navrácení)*, C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21 („rozsudek *Ministero dell'Interno*“), systémovým nedostatkem ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododst. 2 nařízení Dublin III nemohou být názorové rozdíly mezi orgány a soudy dožadujícího členského státu (zde Česko) a dožádaného členského státu (zde Rakousko) na výklad hmotněprávních podmínek mezinárodní ochrany.

60. Jinými slovy krajský soud nyní nemůže na poli čl. 3 odst. 2 pododst. 2 nařízení Dublin III přehodnocovat rozhodnutí rakouských orgánů o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nemůže tedy shledat systémový nedostatek tamějšího azylového řízení, jestliže by podle jeho názoru dospěly k nesprávnému právnímu závěru ohledně hrozby pronásledování či vážné újmy v Rusku. V tomto konkrétním ohledu tedy – i pokud by měl jiný názor na věc – nemohl shledat systémové nedostatky rakouského azylového systému, protože pojmově o systémový nedostatek jít nemůže.

61. Žalovaný má pravdu, že v tomto řízení nejde o otázku, zda žalobci hrozí v Rusku pronásledování či vážná újma, ale jen a pouze o to, zda ho lze předat do Rakouska za účelem

posouzení jeho nové žádosti o mezinárodní ochranu. Soud proto ani neprováděl důkaz fotokopií jeho předvolání do armády. A shledal tuto část jeho námitek nedůvodnou.

62. Předání by ovšem mohlo narazit, pokud by soud zjistil, že rakouský azylový systém trpí jinými skutečnými systémovými nedostatky, ze kterých by plynula hrozba, že tam žalobce po svém předání bude čelit nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Co se rozumí nelidským a ponižujícím zacházením, nejlépe osvětluje judikatura Evropského soudu pro lidská práva (k jejímu významu i pro čl. 4 Listiny základních práv EU viz čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv EU). Jeho judikaturu proto krajský soud nyní shrne (za pomoci databáze *Mezisoudy*, viz <https://bit.ly/4hpFxQf> a <https://bit.ly/3E3AxCJ>) a následně ji použije v konkrétních okolnostech této věci.

Obecné principy plynoucí z judikatury Evropského soudu pro lidská práva

63. Evropský soud pro lidská práva často mezi nelidským a ponižujícím zacházením ani nerozlišuje a jednoduše shledává porušení čl. 3 Úmluvy bez bližší specifikace (viz např. rozsudek ze dne 12. 4. 2007 ve věci *Ivan Vasilev proti Bulharsku*, č. 48130/99, § 65). Nebo shledá, že zacházení bylo jak nelidské, tak ponižující (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 1995 ve věci *Ribitsch proti Rakousku*, č. 18896/91, § 39).
64. Nelidským zacházením se každopádně rozumí buď „přímo ublížení na zdraví“, nebo „intenzivní fyzické a psychické utrpení“ (rozsudek velkého senátu ze dne 1. 6. 2010 ve věci *Gäfgen proti Německu*, č. 22978/05, § 93, 89). Ponižujícím zacházením je pak zacházení, které vyvolává u oběti pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, což ji může ponížit a pokořit a případně překonat její fyzický nebo duševní odpor (rozsudek pléna ze dne 18. 1. 1978 ve věci *Irsko proti Spojenému království*, č. 5310/71, § 167). Postačuje, aby oběť byla ponížena ve svých očích, i když to tak ostatní nevnímají. Rovněž nevadí, že k ponížení nedošlo na veřejnosti (rozsudek ze dne 25. 4. 1978 ve věci *Tyrer proti Spojenému království*, č. 5856/72, § 32). Nelidské a ponižující zacházení navíc nemusí být úmyslné, lze je tedy spáchat i z nedbalosti. Nevyžaduje se ani sledování nějakého účelu (rozsudek ze dne 23. 5. 2001 ve věci *Denizci a další proti Kypru*, č. 25316/94 a další, § 384-386).
65. Cizinci zajištění za účelem vyhoštění či zabránění vstupu na území musejí být v podmínkách respektujících lidskou důstojnost, které je nevystavují nelidskému či ponižujícímu zacházení [rozsudek ze dne 27. 7. 2010 ve věci *Abdolkhani a Karimnia proti Turecku* (č. 2), č. 50213/08]. S ohledem na absolutní charakter čl. 3 Úmluvy ani rozsáhlá migrační krize nemůže stát zbavit povinností vyplývajících z daného ustanovení. V případě *Khlaifia proti Itálii* nicméně štrasburský soud nemohl při posuzování porušení čl. 3 Úmluvy odhlédnout od skutečnosti, že obtíže a nepohodlí, které stěžovatelé zažívali, byly následkem extrémní migrační vlny a s tím související humanitární krize (rozsudek velkého senátu ze dne 15. 12. 2016, č. 16483/12, § 178-186).
66. Článek 3 Úmluvy neukládá státům povinnost zajistit každému, kdo spadá do jejich jurisdikce, domov, stejně jako jim neukládá ani povinnost poskytnout uprchlíkům finanční pomoc umožňující jim určitou životní úroveň. Evropský soud pro lidská práva nicméně rozhodl, že zranitelné a znevýhodněné postavení žadatelů o azyl vyžaduje, aby požívali zvláštní ochrany a stát zajistil jejich základní potřeby, což ostatně nalezlo odraz i v jiných mezinárodních smlouvách a dokumentech, např. v Úmluvě o právním postavení uprchlíků či v přijímací směrnici. Proto pokud stát ponechá po delší dobu žadatele o azyl v extrémní

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

chudobě, vystaví ho tím v rozporu s čl. 3 Úmluvy ponižujícím zacházení (srov. rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, č. 30696/09, § 249-264).

67. Pokud jde o materiální podmínky zbavení svobody cizince a jejich soulad s čl. 3 Úmluvy, jsou obdobné jako v případě podmínek ve vězeňských zařízeních. Zajištění cizinci totiž požívají v zásadě stejné ochrany a práv jako jiné osoby ve vězeňských zařízeních, i pokud jde o možnost pobývat denně ve venkovních prostorách, přijímání návštěv, způsobu provádění osobních prohlídek, dostupnost a kvalitu lékařské péče apod. Podmínky zbavení svobody musí být nejobecněji vzato slučitelné s lidskou důstojností. Drobné nepříjemnosti nevyvolávají problém z pohledu Úmluvy. Strádání vyvolané zbavením svobody však nesmí přesáhnout stupeň, který je nevyhnutelně s odnětím svobody jako takovým spojen. Evropský soud pro lidská práva posuzuje podmínky zbavení svobody ve svém souhrnu a pro závěr, zda dosáhly stupně závažnosti nelidského či ponižujícího zacházení, je rozhodující jejich souhrnný (kumulativní) účinek. Existuje totiž celá řada aspektů, které je při posuzování podmínek zbavení svobody nutné zohlednit.
68. Štrasburský soud bere v potaz zejména osobní prostor, kterým osoba zbavená svobody v cele disponuje, míru volnosti pohybu mimo celu, možnost pobytu ve venkovních prostorách, hygienické podmínky, osvětlení a odvětrávání příslušné cely, dostupnost pitné vody a adekvátní stravy, dostupnost pracovních a volnočasových aktivit, vystavení pasivnímu kouření apod. Extrémní nedostatek osobního prostoru je aspektem, který hraje v tomto ohledu významnou roli. Evropský soud pro lidská práva též zohledňuje délku období, po které osoba zbavená svobody nevyhovujícím podmínkám čelila, fyzické a psychické následky, a případně též pohlaví, věk a zdravotní stav dotyčné osoby (rozsudek velkého senátu ze dne 20. 10. 2016 ve věci *Muršić proti Chorvatsku*, č. 7334/13, § 96–101, § 122–141).
69. Velikost ubytovací plochy připadající na jednoho v cele patří mezi klíčové ukazatele pro posouzení, zda jsou podmínky v souladu s čl. 3 Úmluvy. Minimální standard ubytovací plochy představují alespoň 3 m² na osobu ve sdílené cele (*Muršić proti Chorvatsku*, cit. výše, § 136–137). Disponuje-li osoba zbavená svobody více než 4 m² ubytovací plochy, nevystává v této souvislosti žádná otázka ohledně souladu s čl. 3 Úmluvy. K jeho porušení proto může dojít jen působením dalších podmínek zbavení svobody (*Muršić proti Chorvatsku*, cit. výše, § 140). Bude tomu například, jsou-li podmínky nevyhovující s ohledem na specifický stav vězněné osoby (rozsudek ze dne 14. 1. 2021 ve věci *Kargakis proti Řecku*, č. 27025/13, kde šlo o invalidního člověka).
70. Dalším důležitým aspektem je možnost pohybu a přístupu osob zbavených svobody k čerstvému vzduchu. Jedna hodina denně je absolutním minimem (rozsudek ze dne 21. 12. 2010 ve věci *Gladkiy proti Rusku*, č. 3242/03, § 69). Je-li ale hodina denně venku jediným obdobím, po které osoba pobývá mimo celu, tak štrasburský soud tuto skutečnost hodnotí jako faktor, který situaci uvězněného zhoršuje (rozsudek ze dne 10. 1. 2012 ve věci *Ananyev a ostatní proti Rusku*, č. 42525/07 a další, § 151).
71. Evropský soud pro lidská práva také zdůrazňuje především nutnost oddělení toalet od obytného prostoru cely, které vězněným osobám umožní dostatečné soukromí (*Canali proti Francii*, cit. výše, § 52). Nejsou-li toalety zcela odděleny od zbytku cely s více zajištěními, nejde sice nutně o ponižující zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy, avšak jedná se o porušení

práva na respektování soukromého života ve smyslu článku 8 Úmluvy (rozsudek ze dne 15. 12. 2015 ve věci *Szafranski proti Polsku*, č. 17249/12, § 25-29 a § 37-41).

72. Ohledně mytí a sprchování Evropský soud pro lidská práva uvedl, že současným evropským standardem je umožnit uvězněným osprchovat se minimálně dvakrát týdně (rozsudek ze dne 25. 6. 2013 ve věci *Grimailovs proti Lotyšsku*, č. 6087/03, § 157). Má-li tedy uvězněný možnost sprchovat se pouze jednou týdně, je to z hlediska článku 3 Úmluvy problematické (rozsudek ze dne 18. 12. 2012 ve věci *Čuprakovs proti Lotyšsku*, č. 8543/04, § 44-45). Byť z tohoto důvodu samotného štrasburský soud prozatím porušení čl. 3 Úmluvy nevyslovil. Obdobně Evropský soud pro lidská práva hodnotí jako faktor, který zhoršuje celkové podmínky ve věznici, je-li sprchování organizováno hromadně ve velkých skupinách neumožňujících minimální úroveň soukromí (srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2009 ve věci *Orchowski proti Polsku*, č. 17885/04, § 132 a § 134; *Ananyev a ostatní proti Rusku*, cit. výše, § 158).
73. Evropský soud pro lidská práva též zohledňuje čistotu vězeňských zařízení, např. co do přítomnosti hmyzu a parazitů (rozsudek ze dne 9. 7. 2013 ve věci *Ciobanu proti Rumunsku a Itálii*, č. 4509/08, § 48). Vnitrostátní orgány se mají vypořádat se zamořením např. zajištěním vhodných dezinfekčních zařízení či prostředků, pravidelným vykuřováním, kontrolou cel, ložního prádla, místností s potravinami apod. (rozsudek ze dne 27. 1. 2015 ve věci *Neshkov a ostatní proti Bulharsku*, č. 36925/10 a další, § 243). Vězeňské orgány mají též povinnost zajistit odsouzeným adekvátní množství základních hygienických potřeb, jako jsou toaletní papír a potřeby na zubní hygienu, přičemž pouhá možnost jejich zakoupení ve vězeňské prodejně nestačí (rozsudek ze dne 28. 2. 2012 ve věci *Melnitis proti Lotyšsku*, č. 30779/05, § 75-76).
74. Každá osoba zbavená svobody musí mít dostatek pitné vody a stravy v adekvátním množství a nutriční hodnotě, jinak může dojít k rozporu s čl. 3 Úmluvy (viz např. rozsudek ze dne 7. 11. 2017 ve věci *Dudchenko proti Rusku*, č. 37717/05, § 130). Stát má rovněž povinnost poskytovat odsouzeným zvláštní dietní stravu, kterou jim předepsal lékař. Finanční náklady na pořízení této stravy stát nemůže přenášet na vězněné osoby a neposkytnutí dietní stravy nelze odůvodňovat nedostatečným rozpočtem (rozsudek ze dne 13. 3. 2018 ve věci *Ebedin Abi proti Turecku*, č. 10839/09, § 43-48).
75. Mimo to také stát musí vynaložit úsilí k zajištění stravy, která odpovídá náboženskému přesvědčení osoby zbavené osobní svobody. Podle štrasburského soudu je ovšem třeba v každém individuálním případě posoudit, jakou by poskytnutí odpovídající stravy představovalo pro detenční centrum či věznici v konkrétním případě zátěž, a hledat spravedlivou rovnováhu mezi zájmy stěžovatele a daného zařízení (rozsudek ze dne 7. 12. 2010 ve věci *Jakóbski proti Polsku*, č. 18429/06, § 48-54).
76. Evropský soud pro lidská práva se zaměřuje též na to, zda je do cely zajištěný přístup denního světla a čerstvého vzduchu (*Gladkiy proti Rusku*, cit. výše, § 69) a zda je v cele adekvátní teplota (rozsudek ze dne 19. 4. 2001 ve věci *Peers proti Řecku*, č. 28524/95, § 72). Volné proudění přirozeného vzduchu ale nelze zaměňovat s nevhodným vystavením nepříznivým vnějším podmínkám, včetně extrémního horka v létě nebo mrazu v zimě (*Ananyev proti Rusku*, cit. výše, § 155). Velmi nepříjemný přetrvávající zápach na cele je rovněž relevantním aspektem (rozsudek ze dne 10. 11. 2011 ve věci *Plathey proti Francii*, č. 48337/09, § 51-57).

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

77. V rozporu s čl. 3 Úmluvy je dále vystavení osoby zbavené svobody pasivnímu kouření, byť i krátkodobému, konstatují-li lékaři, že je pro něj z důvodů jeho onemocnění nezbytné, aby s cigaretovým kouřem nepřišel do styku (rozsudek ze dne 25. 1. 2011 ve věci *Elefteriadis proti Rumunsku*, č. 38427/05, § 49-55; či ze dne 14. 9. 2010 ve věci *Florea proti Rumunsku*, č. 37186/03, § 60-62). Jestliže však u uvězněného neexistují zvláštní zdravotní důvody pro to, aby nebyl vystaven pasivnímu kouření, není porušením čl. 3 nebo 8 Úmluvy, je-li vystaven pasivnímu kouření ve společné televizní místnosti, pokud jsou jeho cela a další společné prostory nekuřácké (rozhodnutí ze dne 13. 11. 2006 ve věci *Aparicio Benito proti Španělsku*, č. 36150/03). Může se však jednat o další přitěžující faktor v rámci celkového posuzování podmínek zbavení svobody v zařízení (rozsudek ze dne 16. 5. 2017 ve věci *Sylla a Nollomont proti Belgii*, č. 37768/13 a další, § 41).
78. Jelikož je zařízení pro zajištění cizinců pro tyto osoby po určitou dobu jediným životním prostorem, jsou i v tomto kontextu použitelné všechny příslušné zásady týkající se ochrany před znečištěním životního prostředí, např. pachem ze skládky odpadů v sousedství věznice (rozsudek ze dne 7. 4. 2009 ve věci *Branduse proti Rumunsku*, č. 6586/03, § 66-76).

Použitích obecných principů v konkrétních okolnostech této věci

79. Krajský soud z provedeného dokazování nejprve zjistil, že se celková situace v rakouském přijímacím a azylovém systému zlepšila oproti situaci, kterou hodnotil italský rozsudek. V roce 2022 a zpočátku roku 2023 opravdu rakouský systém celkový kvantitativní nápor nezvládal. Přijímací systém dosáhl maximální kapacity a další žadatele již tamější přijímací zařízení nemohla přijmout. Podmínky v nich byly celkově neuspokojivé. Vedlo to k *pushbackům* a systematickému odmítání žadatelů o azyl. Objevily se četné procesní komplikace, zejména nová povinnost se registrovat na policii, která nezvládala registraci dokončovat v rozumných lhůtách. Žadatelé o azyl neměli kde přespát a museli i v zimě přespávat ve stanech. Velmi problematická poté byla situace zranitelných osob. O systémových nedostatcích vedoucích k zacházení, jež dosahuje úrovně nelidského a ponižujícího zacházení, tehdy opravdu bylo namístě hovořit.
80. Jak již soud zmínil, z dokazování vyplynulo výrazné zlepšení celkové situace v Rakousku. Díky opravdu významnému poklesu žádostí o mezinárodní ochranu odpadly mnohé z problémů, o které italský rozsudek opřel svůj závěr o existenci systémových nedostatků. Počet žádostí tam poklesl dokonce o 46 %. Zprávy o Rakousku již popisují důslednější hraniční kontroly, spolupráci s jinými zeměmi v boji proti převaděčům a obchodníkům s lidmi, potírání sítí obchodníků s lidmi uvnitř Rakouska, rychlejší azylové řízení a úspěšnou mezinárodní spolupráci se zeměmi původu při zajišťování návratů. Rakousku se v roce 2023 podařilo významně snížit i počet nevyřízených případů o více než dvě pětiny. Nedochovalo také již k *pushbackům* ze strany rakouských orgánů.
81. Ze zprávy AIDA taky výslovně plyne, že se v roce 2023 policie vrátila ke starému systému registrace přímo na hranicích, protože počet žádostí v druhé půlce roku prudce klesl. Registrační kapacita policejního ředitelství v blízkosti hranic dokázala počet příchozích zvládnout. A situace tedy opravdu oproti roku 2022 a první půlce roku 2023 vypadala jinak. Kapacitní i procesní situace se v rakouském azylovém systému tedy zlepšila oproti situaci v předchozích letech, ze které vycházel římský soud. Jeho závěr o systémových nedostatcích rakouského azylového systému již z toho důvodu nelze automaticky vztahovat i na pozdější období.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

82. Soud však měl nadále pochybnosti, pokud jde o dílčí otázku materiálních podmínek v zařízeních pro zajištění cizinců. To byl jeden z více faktorů, o které římský soud opřel svůj závěr o systémových nedostatcích. Je třeba vyjít z toho, že žalobcova nynější žádost by byla pro rakouské orgány opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu. A navíc by byl dublinským navrátilcem. Podle zprávy AIDA mu v obou těchto případech hrozí zajištění. Pokud by nebyl formálně zajištěn, tak pak lze usuzovat, že by stejně jako v minulosti využil k ubytování některá z přijímacích středisek. Soud se proto zaměřil na otázku, zda by mu právě v případě zajištění nebo ubytování v přijímacím středisku nehrozilo zacházení, které by se již neslučovalo s čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy.
83. Římský soud poukázal na to, že se počet osob v rakouském přijímacím systému jako celku v předcházejících letech ztrojnásobil. Problémem bylo ubytování žadatelů o azyl v zimě v dočasných stanech. Toto řešení bylo skutečně nehumánní. I komisařku Rady Evropy pro lidská práva znepokojily neuspokojivé podmínky v několika přijímacích zařízeních a vyzvala rakouské orgány, aby účinně chránily právo na přiměřené ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu. Požadovala, aby předešly přeplněnosti přijímacích zařízení. Podmínky pro přijetí hodnotila jako špatné a nevyhovující.
84. Zpráva AIDA též s odkazem na zprávu CPT popisuje, že se zdokumentovaly rozsáhlé nedostatky v podmínkách v detenčních zařízeních před vyhoštěním. V největším zařízení Hernalser Gürtel se celkové materiální podmínky výrazně zhoršily. Dublinským navrátilcům hrozilo, že mohou nakonec zůstat několik týdnů nebo dokonce měsíců ve větších detenčních zařízeních pro první přijetí. V roce 2022 dosáhly kapacity spolkových přijímacích středisek svých limitů. Tato krize přitom byla podle zprávy AIDA předvídatelná.
85. Podle zpráva AIDA se dublinští navrátilci ubytovávají v Traiskirchenu nebo Thalhamu či v deportačních centrech (zařízeních pro zajištění cizinců). Mezi jednotlivými detenčními zařízeními byly i v roce 2023 významné rozdíly. Zatímco ve Vordernbergu se neobjevila žádná závažná dysfunkce nebo nesprávný úřední postup, ve dvou hlavních vídeňských detenčních zařízeních došlo jen k málo pozitivním změnám. Znepokojující byla zejména skutečnost, že lidé jsou přes den stále v celách namísto otevřených prostor. Bylo tu jen málo obvinění ze špatného zacházení, ale objevily se vážné a odůvodněné stížnosti na špatné materiální podmínky ve vídeňských zařízeních.
86. Relevanci má samozřejmě i samotná zpráva CPT po jeho návštěvě v Rakousku v roce 2021. Členové výboru během ní zjistili, že ubytovací a společné prostory jsou „v otřesném stavu, chodby, cely a jejich hygienické přístavby jsou zchátralé a špinavé“, přičemž atmosféra je „velmi tísnivá“ a „nevhodná pro dlouhodobé držení cizinců v zajištění.“
87. Všechny tyto zprávy jsou nepochybně znepokojující. Soud se stále nemůže zbavit jistého pocitu překvapení, že právě v Rakousku byly podmínky detence tak špatné. Nicméně podle názoru soudu dnes z uvedených zpráv nelze dovodit, že by v případě žalobce dosahovaly vysokého prahu nelidského a ponižujícího zacházení, který plyne z výše shrnuté judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zpráva EUAA, zpráva AIDA ani zpráva CPT nyní neposkytují dostatečnou oporu pro závěr, že materiální podmínky v zajišťovacích a ubytovacích centrech v Rakousku budou vůči žalobci působit intenzivní fyzické a psychické utrpení, či pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, což by ho ponižovalo v míře, kterou štrasburská judikatura vyžaduje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

88. Podmínky v rakouských detenčních centrech podle všeho ani zdaleka nebyly ideální. Ale z provedených důkazů neplyne, že by Rakousko po krizových letech 2022 a 2023 nezvládalo zajistit základní životní potřeby žadatelů o azyl či konkrétně dublinských navrátilců. Nelze z nich dovodit, že by žalobci hrozilo ponechání po delší dobu v extrémní chudobě. Ze zpráv také již neplyne přeplněnost ubytovacích kapacit: podle zprávy AIDA konci roku 2023 bylo v provozu 21 federálních přijímacích středisek s celkovou kapacitou přibližně 4000 osob. Na konci roku 2023 bylo v těchto střediscích 3 591 osob, nebyla tedy přeplněná. V důsledku poklesu počtu žádostí byla čtyři střediska trvale uzavřena a šest středisek bylo uzavřeno dočasně. Lze odhadovat, že pokud by se opět objevil problém přeplněnosti, tak by rakouské orgány sáhly ke znovuotevření minimálně těch dočasně uzavřených středisek.
89. Jestliže poté zpráva CPT kritizuje, že v centru Hernalser Gürtel měli zajištění omezený pohyb a museli pobývat většinu dne ve svých celách ve skupinách až po osmi osobách, pak nelze ztrácet ze zřetele kontext – šlo o opatření související s tehdejší pandemií Covidu-19. Lze proto dovozovat, jak se v této zprávě píše, že po odeznění pandemie a s ohledem na celkově kapacitně lepší situaci přijímání žadatelů o azyl v Rakousku oproti roku 2021 se tam již uplatňuje výchozí otevřený režim, jak to zpráva CPT uvádí. Soud tedy na základě provedeného dokazování nezjistil, že by žalobci hrozil nedostatek osobního prostoru či možnosti pohybu a přístupu k čerstvému vzduchu v míře, která by již mohla dosahovat nelidského a ponižujícího zacházení.
90. Z provedených důkazů pak také neplyne, že by v rakouských detenčních centrech nebyly oddělené toalety od obytného prostoru. O mytí a sprchování už dokonce i zpráva CPT uvádí, že se konkrétně v centru Hernalser Gürtel po rekonstrukci podoba sprch zlepšila a byly v přijatelném stavu.
91. Pokud jde o čistotu samotných detenčních zařízení, zde zřejmě v minulosti byly největší problémy. Sám žalobce popisoval, že jeho ubytování bylo špinavé, podlaha byla politá nápoji a létaly tam mouchy. I zpráva CPT hovoří o celkové špinavosti zařízení Hernalser Gürtel. Nicméně i pokud by se tato situace dodnes – čtyři roky od návštěvy CPT – nezlepšila, podle soudu by to ještě samo o sobě nestačilo ke shledání závěru, že jde o nelidské a ponižující zacházení.
92. Jak Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, podmínky zbavení svobody je třeba hodnotit ve svém souhrnu a pro závěr, zda dosáhly stupně závažnosti nelidského či ponižujícího zacházení, je rozhodující jejich společný (kumulativní) účinek. A podle soudu – i s ohledem na celkové zlepšení situace v Rakousku v posledních letech a přes případné problémy v oblasti náležité hygieny a standardů čistoty v detenčních centrech – nelze k závěru o hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení dojít. Soud v té souvislosti nepřehlédl, že *samotný CPT neoznačil podmínky v zařízení Hernalser Gürtel za nelidské a ponižující, ale použil jiný (byť silný) slovník.*
93. Pro soud hraje důležitou roli, že zprávy provedené k důkazu, které ukazují na minulé problémy rakouského azylového systému, nepoukazují na problémy v dalších oblastech, na které je třeba se soustředit podle štrasburské judikatury, jako je strava, pitná voda, teplota, přístup denního světla či absenci znečištění životního prostředí pachem apod. Žalobce při jednání zmínil problém pasivního kouření. Nicméně neuvedl, že by trpěl nějakým onemocněním, pro které by bylo nezbytné, aby s cigaretovým kouřem nepřišel do styku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

Ani toto kritérium tedy na nelidské a ponižující zacházení, jako ho chápe Evropský soud pro lidská práva, v případě žalobce nepoukazuje.

94. CPT ve své zprávě poté poukázal na některé dílčí nedostatky v oblasti zdravotní péče a zacházení se zajištěnými v zařízení Hernalser Gürtel (např. že policisté vykonávali funkci zdravotních sester, jejich komunikace se zajištěnými se vyznačovala vysokou mírou vzájemné nedůvěry a další možné problémy na bezpečnostních celách). Opět lze ovšem zmínit, že jde o zprávu z roku 2021 a lze očekávat, že Rakousko konstruktivně přijalo výzvy ke zlepšení v těchto oblastech, které mu CPT adresoval. Z důkazů přitom současně neplyne – což by soud považoval za stěžejní –, že by případně nutná zdravotní péče nebyla žalobci dostupná. Ani že by komunikace policistů byla „za hranou“ nebo že by žalobce měl skončit v bezpečnostní cele. V těchto ohledech soud tedy opět neshledal, že by žalobci mělo hrozit nelidské a ponižující zacházení.
95. Soud dodává, že se zprávou CPT a podmínkami v dané zajišťovacím zařízení zabýval pro případ „nejhoršího možného scénáře“ pro žalobce, jak se dal dovozovat z provedených důkazů – tedy že ho rakouské orgány po návratu zajistí a že by navíc jeho zajištění probíhalo v zařízení Hernalser Gürtel. Ani v tomto scénáři ovšem důvody pro existenci systémových nedostatků v rakouském azylovém systému neshledal. Pro soud je důležité i to, že žalobce je podle vlastních slov zdravý, s ničím se neléčí a je ročník narození 1988.
96. Lze shrnout, že by žalobce v případě návratu do Rakouska mohl čelit citelnému nepohodlí. Ubytovací podmínky či stav podmínky zajištění mohou mít horší podobu, než by bylo záhodno. Nicméně práh závažnosti pro to, aby šlo o nelidské a ponižující zacházení, je opravdu velmi vysoký. A ze zpráv, které soud provedl k důkazu neplyne, že by zacházení, jemuž by žalobce mohl čelit, právě tohoto vysokého prahu dosahovalo. Situace je skutečně oproti situaci, z níž vycházel římský rozsudek, znatelně změnila.
97. Soud proto uzavírá, že nedospěl k závěru o existenci závažných důvodů se domnívat, že v Rakousku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žalobce ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.

VI.2. Nejsou tu důvody pro posouzení žádosti žalobce namísto Rakouska podle čl. 17 nařízení Dublin III

98. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Je na tomto členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
99. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 As 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřísluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.

100. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.
101. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“
102. Rozhodnutí žalovaného obsahuje odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč žalovaný nepovažuje případ žalobce za hodný zvláštního zřetele. Zdůraznil, že žalobce nemá na území Česka žádné příbuzenské vazby. A dostal vyhoštění z území členských států do 21. 10. 2027. Žalovaný připomněl, že dublinské řízení je nástrojem členských států proti kumulaci žádostí o mezinárodní ochranu, podávaných žadateli, kteří již v jiných státech se žádostí o mezinárodní ochranu neuspěli. Žalobcovo řízení v Rakousku bylo řádně ukončeno. Měl možnost se odvolat a soud potvrdil rozhodnutí rakouského azylového orgánu.
103. Takovému zdůvodnění, proč žalovaný nevyužil čl. 17 nařízení Dublin III soud nemá co vytknout. Případ žalobce nespadá do žádné z výše uvedených typových skupin. Ani s nimi není srovnatelný. To, že si žalobce přeje v Česku zůstat a pracovat, skutečně není důvodem, pro který by Česko mělo uvažovat o možnosti převzít odpovědnost za posouzení jeho azylové žádosti. Nelze ho považovat za *zvláštního zřetele hodný*. Důvody pro použití čl. 17 nařízení Dublin III tu proto nejsou a související námitka žalobce není důvodná.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

104. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
105. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.*

správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 20. ledna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.